

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5ObdoK/3/2023
Identifikačné číslo spisu:	8120214385
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8120214385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu AGRO-EKO FARMA, s.r.o., so sídlom 225, Ladomirová, IČO: 46 949 585, zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Maruščákom, so sídlom Námestie SNP 538/1, Stropkov, IČO: 42 032 415, proti žalovanému JUDr. Ondrej Gajdošech, so sídlom Krmanova 14, Košice, IČO: 42 105 234, správca konkurznej podstaty úpadcu Y. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., zastúpenému SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Horná 13, Banská Bystrica, IČO: 52 826 791, o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5Cbi/20/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoKR/2/2023-226 zo dňa 25. apríla 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný má nárok voči žalobcovi na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) č. k. 5Cbi/20/2020-187 zo dňa 8. novembra 2022 žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vylúčenia majetku (opísaného v ods. 1 odôvodnenia rozsudku) zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Žalobca tvrdil, že je vlastníkom tohto majetku (hovädzieho dobytku), pričom z evidencie Plemenárskych služieb Slovenskej republiky nevyplýva, že by bol úpadca vlastníkom majetku, ktorý žalovaný dňa 22.04.2020 zapísal do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Žalobca ďalej

uviedol, že v čase vyhlásenia konkurzu bol výlučným vlastníkom tohto majetku, čo má vyplývať aj z protokolu Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou č.: 101170084/2017 zo dňa 01.06.2017, ktorou správca dane preveroval oprávnenosť nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v súvislosti s nadobudnutím hovädzieho dobytku. Podľa žalobcu z protokolu vyplýva, že „pri miestnom zisťovaní u daňového subjektu AGRO-EKO FARMA, s.r.o., Ladamirova 225, 090 03 Ladamirova, predložil doklad Plemenárskych služieb Slovenskej republiky, štátny podnik, centrálnej evidencie hospodárskych zvierat, Rosinská cesta 12, 010 08 Žilina zo dňa 07.06.2016, register farmy č. 43 63 86 - farma schválená ŠVPS SR, podľa ktorého od 05.05.2016 je žalobca držiteľ 94 kusov hovädzieho dobytku. Dokladom o nadobudnutí je faktúra č. 20160502 zo dňa 31.05.2016 od dodávateľa STAVEBNÝ PODNIK OSP SVIDNÍK, s.r.o. Svidník. Uvedenú skutočnosť správcovi dane potvrdila aj Okresná veterinárna a potravinová správa Vranov nad Topľou dňa 07.11.2016 a vystavila doklad: Presuny - zoznam presunu - presunutých zvierat k 10.05.2016 z farmy č. 436365 s názvom STAVEBNÝ PODNIK OSP SVIDNÍK, s.r.o. Svidník, na farmu 436386 s názvom AGRO - EKO FARMA s.r.o. Ladamirova“. Z uvedeného je podľa žalobcu nepochybné, že nadobudol vlastnícke právo k hovädziemu dobytku od obchodnej spoločnosti STAVEBNÝ PODNIK OSP SVIDNÍK, keďže úpadca nebol jeho vlastníkom v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok a ani v čase, ktorý by predchádzal nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcom (pozn. najvyššieho súdu - správny názov obce znie „Ladamirová“).

3. Súd prvej inštancie z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca dostatočne nepreukázal, že mu svedčí vlastnícke právo k majetku, vylúčenia ktorého sa domáha, a preto nepreukázal splnenie všetkých podmienok pre úspešné uplatnenie vylučovacej žaloby. S poukazom na právnu úpravu týkajúcu sa chovu dobytku konštatoval, že žalobca nedoložil premiestnenie predmetného hovädzieho dobytku. Uviedol, že v doklade k protokolu Daňového úradu Prešov, pobočka Vranov nad Topľou, zo dňa 01.06.2017, sú v zozname uvádzané pod jednotlivými kódmi iné hovädzie zvieratá ako boli zahrnuté do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Ďalej poukázal na nezrovnalosť v doklade o presune zvierat, ktorý vystavila Okresná veterinárna a potravinová správa Vranov nad Topľou dňa 07.11.2016, z ktorého vyplýva potvrdenie o presune zvierat dňa 10.05.2016 z farmy č. 436365 s názvom STAVEBNÝ PODNIK OSP SVIDNÍK, s.r.o. na farmu žalobcu, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že pod týmto číslom je od 13.03.2014 evidovaná farma STAVEBNÝ PODNIK SVIDNÍK, s.r.o., čo nie je STAVEBNÝ PODNIK OSP SVIDNÍK, s.r.o., od ktorého mal žalobca nadobudnúť predmetné hovädzie dobytky.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7CoKR/2/2023-226 zo dňa 25. apríla 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Podľa odvolacieho súdu „najpodstatnejšou okolnosťou, z hľadiska ktorej žalobca neuniesol dôkazné bremeno“ o tvrdenom vlastníctve hovädzieho dobytku, ktorý tvorí predmet tohto konania (žalobcovho nároku), je to, že z listinných dôkazov pripojených k spisu (zoznam zvierat, špecifikácie zvierat podľa kódu zvierat) nepochybne vyplýva, že takto „žalobcom označené zvieratá nie sú tie, ktoré sa v súčasnosti nachádzajú v súpise všeobecnej podstaty úpadcu pod súpisovým číslom ... tak ako sa toho domáhal v žalobe žalobca“. Odvolací súd dodal, že na základe porovnania kódov zvierat, ktorých sa týka uplatňovaný nárok, s kódmi zvierat, ktoré sú evidované pod súpisovými číslami, je nepochybné, že žalobcom uplatňované zvieratá sa v takto špecifikovanom súpise všeobecnej podstaty úpadcu nenachádzajú. Týmito okolnosťami sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal a nepochybne zistil, že zvieratá, ktoré podľa žaloby tvoria predmet tohto konania, nie sú tie, ktoré sa nachádzajú v súpise konkurznej podstaty. Odvolací súd zdôraznil, že tieto závery súdu prvej inštancie žalobca v odvolaní nevyvrátil.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovení § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný

sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“)
a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu navrhol zrušiť
a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Podľa dovolateľa je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedostatočné, jeho závery nemajú dostatočnú oporu v zistenom skutkovom stave a ani právne posúdenie nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci, čo zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti dovolateľ namietá, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s argumentáciou dovolateľa, podľa ktorej majetok (hovädzí dobytok) zapísaný správcom do konkurznej podstaty úpadcu už neexistuje v dôsledku prirodzeného úbytku, teda malo dôjsť k jeho vylúčeniu z konkurznej podstaty.

8. V súvislosti s namietanou vadou konania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ tvrdí, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu doposiaľ nebola vyriešená právna otázka, či všeobecnú podstatu podľa § 68 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ZKR“) môže tvoriť aj už neexistujúci majetok.

9. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nespokojnosť dovolateľa so spôsobom rozhodnutia súdov nižších inštancií neznamená, že predmetné rozhodnutia sú nespravodlivé. Zdôraznil, že predmetom konania nie je skúmanie, či majetok zapísaný v konkurznej podstate úpadcu existuje. V súvislosti s tým žalovaný poukázal na skutočnosť, že v prípade, ak zvierat uhynie, tak tento fakt je naviazaný na zákonné povinnosti vlastníka tohto zvierat'a, a to nahlásiť udalosť veterinárnej správe, prepraviť zvierat do asanačného podniku - kafilérie, ktorý zabezpečí odstránenie tela zvierat'a. Príslušné orgány sú povinné o tomto procese vydať aj potvrdenia, avšak žalovaný tvrdí, že žalobca tieto potvrdenia do konania nepredložil, a teda nepreukázal, že zvieratá zapísané do súpisu majetku uhynuli. Rovnako tak nepreukázal, že je vlastníkom zvierat zapísaných do konkurznej podstaty úpadcu. Na základe toho žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

K právnej úprave prípustnosti dovolania.

11. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

12. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmatečnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

13. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Podľa ust. § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

18. Podľa ustanovenia § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

19. Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

20. Dovolací súd len pripomína, že pri preskúmaní veci v rozsahu dovolacích dôvodov je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).
Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.
Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.
Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

24. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017).

25. Keďže dovolateľ v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z dôvodov zodpovedajúcich ustanoveniu § 420 písm. f) CSP, dovolací súd skúmal z vyššie uvedených hľadísk, či došlo v konaní k takejto vade zmätočnosti.

26. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pričom odvolací súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so všetkými pre vec podstatnými skutkovými a právnymi okolnosťami sporu. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal najmä na nezrovnalosť medzi dôvodmi uvedenými v ods. 69 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a argumentáciou odvolacieho súdu ohľadne námietky, že sporný majetok prestal existovať v dôsledku úhynu zvierat. Z obsahu, kontextu dôvodov celého dovolania však vyplýva, že dovolateľ v podstate nesúhlasí so záverom oboch súdov nižších inštancií, podľa ktorého predmetom daného sporu a základom rozhodnutia o zamietnutí žaloby nie je určenie, či (prípadne) neexistujúci majetok má byť vylúčený zo súpisu majetku konkurznej podstaty, ale to, že žalobca (dovolateľ) nepreukázal svoje tvrdené vlastníctvo k predmetu excindácie.

27. K namietanému rozporu medzi závermi rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolací súd poukazuje na ods. 61 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, z obsahu ktorého vyplýva všeobecná charakteristika predmetu konania o vylučovacej žalobe podľa § 78 ZKR, s vymedzením predpokladov pre úspešné uplatnenie vylučovacej žaloby (nároku na excindáciu). Súd prvej inštancie v namietanom ods. 69 ďalej konzistentne uvádza, že v konaní o tejto vylučovacej žalobe sa skúma akýkoľvek dôvod, ktorý je v takejto žalobe vymedzený, pre ktorý má byť dotknutý majetok vylúčený zo súpisu. V danom prípade tento dôvod a priori predstavovalo dovolateľom tvrdené vlastnícke právo k spornému majetku, ktoré však nebolo z jeho strany preukázané, čo predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby, a preto ďalšia otázka existencie sporného majetku v tomto prípade nie je pre rozhodnutie právne relevantná. Súdov nižších inštancií zhodne uviedli, že dôvodom zamietnutia žaloby bol záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom (dovolateľom), keďže v konaní nebolo preukázané, že majetok tvoriaci obsah súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu je totožný s majetkom, ku ktorému tvrdil dovolateľ vlastnícke právo (ods. 30. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Z odôvodnení súdov oboch nižších inštancií dostatočne vyplýva, že námietku (aktuálnej reálnej) neexistencie sporného majetku nepovažovali v tomto konaní za právne významnú, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, teda pre posúdenie dôvodnosti

dovolateľom tvrdeného excindačného nároku.

Hoci úhyn a odpredaj predmetného hovädzieho dobytku dovolateľ tvrdil už v žalobe, primárne svoj žalobný nárok a svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore vyvodzoval

z tvrdeného vlastníckeho práva k danému majetku, čo predstavovalo predmet a podstatu tohto incidenčného konania a rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií.

Dovolací súd prieskumom, porovnávajúc odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií, nezistil dovolateľom namietanú diskrepanciu, a to v intenzite vyžadovanej pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

28. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil.

Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Podľa § 393 ods. 2 CSP, odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

30. Vzhľadom na námietku dovolateľa týkajúcu sa rozporu medzi rozhodnutiami súdov nižších inštancií, dovolací súd ďalej uvádza, že pri prieskume odôvodnení oboch rozhodnutí vychádzal z toho, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vzhľadom na jeho potvrdzujúci charakter (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), tvorí s rozhodnutím súdu prvej inštancie organický celok. Prítom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu

čo do zákonných náležitostí odôvodnenia, spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné

a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu, v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek (§ 393 ods. 2 CSP). Odvolací súd vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, čo bolo predmetom konania a z akých dôvodov a vykonaných dôkazov dospel k danému záveru. Dovolací uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá zrozumiteľného a presvedčivého rozhodnutia, teda rozhodnutia, ktoré spĺňa kritériá spravodlivého súdneho procesu.

31. Dovolací súd len dodáva, že pokiaľ dovolateľ v rámci dôvodov prípustnosti dovolania vyvodzovaného z ust. § 420 písm. f) CSP, vyjadroval aj svoju nespokojnosť s právnym posúdením veci a s rozhodnutím samotným vo veci - právnej rovine, tak takéto dôvody dovolania z hľadiska jeho prípustnosti nemôžu obstať. Pod pojmom „procesný postup“

sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

32. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, postupom v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP. Z ustanovenia § 387

ods. 2 CSP vyplýva, že v prípade, ak sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje

s odôvodnením ním preskúmaného napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Táto (skrátená) forma odôvodnenia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia

z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutí oboch konajúcich súdov nižších inštancií v ustálení, že pokiaľ nebolo v konaní preukázané (dôkazným

bremenom na strane žalujúcej strany unesené), že má k majetku definovanému v petite žaloby vlastnícke právo, od ktorého odvodzuje svoj uplatnený nárok voči správcovi na vylúčenie tohto majetku zo súpisu, pričom nie je ďalej potrebné skúmať a posudzovať aj to, či tento majetok reálne existuje, možno považovať za dostatočnú a preskúmateľnú argumentáciu, ktorá nejaví známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti, či rozpornosti.

33. Dovolací súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu javilo znaky arbitrárnosti z hľadiska dovolateľom tvrdenej svojvoľnosti (ľubovôle) súdu, keďže súdy oboch nižších inštancií dodržali zákonný rámec pre odôvodnenie svojho rozhodnutia, ako vyplýva predovšetkým z ust. § 220 ods. 2 CSP pre rozsudok súdu prvej inštancie a z ust. § 393 ods. 2 CSP pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ sú dôvody súdneho rozhodnutia zjavné a zreteľné (hoci s nimi neúspešná strana nesúhlasí), nemožno hovoriť o arbitrárnom výkone spravodlivosti z hľadiska dodržania práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri I. ÚS 117/07).

34. Rovnako zmätočnosť súdneho rozhodnutia z hľadiska nepreskúmateľnosti dôvodov vyjadrených v odôvodnení jeho písomného vyhotovenia nie je možné zamieňať s jeho vecnou nesprávnosťou z hľadiska nesprávne zisteného skutkového stavu alebo nesprávneho právneho posúdenia veci (sporu).

35. Dovolací súd zhŕňa, že preskúmaním dotknutých rozhodnutí a v nich obsiahnutých záverov súdov nižšej inštancie, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), dospel k záveru, že konajúce súdy sa z hľadiska práva na spravodlivý proces zrozumiteľným a akceptovateľným spôsobom vysporiadali s predmetom sporu a aplikujú procesnoprávne i hmotnoprávne ustanovenia relevantnej právnej úpravy, vyjadrili sa k podstatným argumentom strán sporu, pričom svoje závery primeraným spôsobom zdôvodnili. Preto dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu možno z hľadiska jeho preskúmateľnosti považovať za dostatočne odôvodnené, jeho záverom nechýba predchádzajúca interpretácia príslušných právnych noriem a nemožno ho preto považovať za svojvoľné. Skutočnosť, že dovolateľ má na vec odlišný právny názor a s meritórnym rozhodnutím ako ani s dôvodmi jeho prijatia nižšími súdmi z hľadiska nimi prijatých skutkových a právnych záverov sa nestotožňuje, bez ďalšieho nezakladá porušenie jeho označených procesných práv v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

36. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

37. Dovolací súd ešte v súvislosti s otázkou dôkazného bremena, ktorého neunesenie bolo v prejednávanom prípade dôvodom rozhodnutia v neprospech dovolateľa, zdôrazňuje, že spochybňovanie záverov súdov nižších inštancií o nepreukázaní predpokladov pre úspešné uplatnenie excindačnej žaloby (§ 78 ZKR), je záverom výslovne vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo povinnosťou žalobcu preukázať tvrdenia, o ktoré opieral svoj nárok uplatnený žalobou. Dovolací súd, ako už zdôraznil vyššie, nie je oprávnený posudzovať (prehodnocovať) procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdmi nižších inštancií a zaoberať sa skutkovými otázkami. Dovolací súd taktiež pre úplnosť a potvrdenie, že posudzovanie unesenia, resp. neunesenia dôkazného bremena spadá do štádia zisťovania skutkového stavu veci, dodáva, že „otázka posudzovania dôkazného bremena je integrálnou súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Nejde teda o právne posudzovanie veci, ktorým treba spravidla rozumieť hmotnoprávne posúdenie (subsumpciu). Ani prípadné ustálenie odlišného skutkového stavu v odvolacom konaní v dôsledku

odlišného posúdenia dôkazného bremena, by neznamenal odlišné právne posúdenie veci.“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 400/09 zo 6.5.2010).

38. Dovolací súd preto uzatvára, že pre rozhodnutie oboch súdov nižších inštancií bol podstatný záver o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k tvrdenej existencii vlastníckeho práva žalobcu k tomu konkrétne vymedzenému majetku, ktorého vylúčenia zo súpisu súdnym rozhodnutím sa dožadoval. Žalobca však vo svojej podstate v dovolaní len spochybňuje skutkové zistenia a závery súdov nižších inštancií, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie v predmetnej veci k tomu, že žalobca predloženými dôkazmi nepreukázal, že z hľadiska ním tvrdeného vlastníckeho (lepšieho) práva oproti úpadcovmu, nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v spore a ďalšie jeho tvrdenie o reálnej neexistencii predmetného majetku, nielenže dostatočne nedoložil, ale na tejto okolnosti ani nebolo rozhodnutie o zamietnutí žaloby súdom prvej inštancie ako ani namietané rozhodnutie odvolacieho súdu právne kľúčovo založené. Dovolací súd tu taktiež zdôrazňuje, že skutočnosť, že žalobca neakceptoval skutkové závery odvolacieho súdu, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, je pre záver o prípustnosti a dôvodnosti dovolania právne irelevantná (porov. II. ÚS 416/2018).

39. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že k dovolaťom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP nedošlo a z toho dôvodu dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

40. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie údu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

41. Pre dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Pokiaľ dovolaťel nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

42. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, keď dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka, má po právnej stránke skutočne zásadný význam pre vec samu. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolaťela.

43. Platí teda, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová, určujúca) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické (akademické, teoretické) otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolaťela s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi). Pre prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je relevantný len subjektívny názor dovolaťela, teda čo on sám z hľadiska svojho (ne)úspechu v spore považuje za právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a ani jeho hodnotenie právneho posúdenia veci súdom.

44. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolaťela riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

45. Dovolateľ v súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že konkurznú podstatu úpadcu nemôže tvoriť neexistujúca vec. Keďže obsahom konkurznej podstaty nemôže byť fiktívny majetok, tak tento majetok nemôže ani podliehať konkurzu. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na povinnosť správcu konkurznej podstaty podľa § 76 ods. 3 ZKR v spojení s § 40 ods. 1 písm. f) vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého mal povinnosť pravidelne aktualizovať súpis majetku konkurznej podstaty a po zistení, že tento súpis obsahuje neexistujúci majetok, tento majetok zo súpisu vylúčiť (tu podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21CoKR/16/2019 z 31. mája 2021).

46. Za otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolateľ označil otázku: „či všeobecnú podstatu (§68 ZKR) môže tvoriť aj už neexistujúci majetok.“

47. Najvyšší súd uvádza, že už vo svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxi k otázke prípustnosti dovolania ustálil, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o právnu otázku, nie o otázku skutkovú. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna ako aj procesnoprávna.

Musí však ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv

na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi).

48. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, právna otázka položená dovolateľom v dovolaní musí byť zásadná pre rozhodnutie vo veci, čo znamená, že od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v spore. Dovolateľom položená otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštancného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

49. Z rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie, výslovne vyplýva, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutia založili na tom,

že dovolateľ neunesol dôkazné bremeno o preukázaní svojho tvrdeného vlastníckeho práva k predmetu konania. Dovolací súd zdôrazňuje, že v predmetnom konaní sa a priori posudzovalo, či žalobca preukázal ním tvrdené vlastnícke právo k spornému majetku,

t. j. svoju aktívnu vecnú legitimáciu, čo v tomto type incidenčného sporu znamená preukázanie, že mu svedčí lepšie právo k predmetu excindácie, než úpadcovi, na základe čoho by bol daný dôvod na vylúčenie tohto majetku zo súpisu. Nakoľko žalobca neunesol toto svoje dôkazné bremeno a tvrdené vlastnícke právo nepreukázal, nebol v konaní úspešný.

50. Aj vo všeobecnosti platí, že v konaní o vylučovacej žalobe podľa § 78 ZKR, sa zisťuje, či je daný dôvod na vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty vo vzťahu ku konkrétnemu žalobcovi, ktorý pre úspešnosť žaloby musí preukázať, že k spornému majetku má tzv. lepšie právo (v danom prípade ide o vlastnícke právo).

Ak tvrdenú skutočnosť nepreukáže, súd žalobu zamietne. Obdobná situácia nastala aj v tu posudzovanom prípade, kedy dovolateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal

ním tvrdené vlastnícke právo k spornému majetku zapísanému v súpise konkurznej podstaty úpadcu. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo výhradne od posúdenia, či dovolateľ preukázal vlastnícke právo k spornému majetku a nezáviselo od vyriešenia dovolateľom naformulovanej právnej otázky, „či všeobecnú podstatu (§ 68 ZKR) môže tvoriť aj už neexistujúci majetok“, v súvislosti s dovolateľom zdôrazňovanou povinnosťou správcu aktualizovať súpis konkurznej podstaty.

Nepochybne to vyplýva zo záverov odvolacieho súdu vyjadrených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (najmä ods. 30 až 31), podľa ktorých „...žalobca neunesol dôkazné bremeno o preukázaní vlastníckeho práva k predmetu konania, teda k zvieratám, ktoré sa pod uvedenými súpisovými číslami súpisu všeobecnej podstaty úpadcu - Y. N., nar. X.X.XXXX., nachádzajú“. Odvolací súd ďalej v odôvodnení (v ods. 33 a 34) nadviazal a zrozumiteľne vysvetlil irelevantnosť argumentácie dovolateľa, podľa ktorej „predmetné zvieratá už uhynuli, a preto ich treba vyradiť zo súpisu.“ Za správne považoval odvolací súd posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý konštatoval, že uvedená argumentácia žalobcu nie je podstatou žaloby, pričom žalobca „nepreukázal ani právny záujem (§ 137 písm. c) CSP) na tom, aby sa súd zaoberal vylúčením vecí nachádzajúcich

sa pod predmetnými súpisovými číslami zo súpisu všeobecnej podstaty uvedeného úpadcu pre to, že tieto zvieratá uhynuli. Rozhodujúcou okolnosťou, o ktorú žalobca svoju žalobu od začiatku konania opieral bolo to, že je vlastníkom týchto vecí - zvierat, čo ... nepreukázal. ... zisťovanie eventuálneho úbytku týchto zvierat v dôsledku prirodzeného úhynu a ďalších okolností, nie je predmetom tohto konania, ani právnym dôvodom, o ktorý žalobca túto žalobu opieral.“

51. Samotné preukazovanie toho, či žalovaný majetok (tu hovädzí dobytok), ako v žalobe individuálne určený predmet tvrdeného vlastníckeho práva žalobcu, reálne existuje, alebo neexistuje a z akých dôvodov (strata, zničenie, úhyn) je otázkou skutkovou, a nie právnou, ktorá tak nezodpovedá kritériám prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP vo väzbe na § 432 ods. 1 a 2 CSP.

52. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že dovolanie nepredstavuje (ďalší) opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd z hľadiska úpravy a zamerania dovolacieho konania

nie je tzv. skutkovým súdom, čo znamená, že nemôže formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdmi nižších inštancií, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvoinštančného a odvolacieho) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Vyplýva to z ustanovenia § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia (§ 191 ods. 1 CSP, § 378 ods. 1 CSP).

53. Napokon dovolací súd dodáva, že zapísanie majetku do súpisu konkurznej podstaty umožňuje správcovi nakladať s takýmto majetkom podliehajúcim konkurzu a následne ho speňažovať. Právnym prostriedkom ochrany inej osoby (spravidla vlastníka) proti neoprávnenému zahrnutiu majetku do konkurznej podstaty je práve vylučovacia (excindačná) žaloba (II. ÚS 193/2019). V danom prípade však ani z dovolania nie je možné vyrozumiť, ani logicky vyvodiť, právny záujem na takej žalobe, ak by jej účelom malo byť vylúčenie majetku, ktorý podľa tvrdení dovolateľa už reálne neexistuje, a ktorý teda ani nie je možné správcom ďalej speňažovať v konkurze. Je pravdou, že pre oprávnené osoby excindačná žaloba predstavuje jediný prostriedok nápravy voči (spornému) neoprávnenému zahrnutiu

ich vecí, majetku, majetkových práv do súpisu majetkovej podstaty úpadcu konkurzným správcom. Excindačná žaloba však nemá slúžiť na samoučelnú nápravu nedostatkov súpisu konkurznej podstaty. Uvedené platí o to viac, ak sa nápravy dožaduje ten, kto vo výsledku nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v excindačnom (incidenčnom) spore.

Jej zmyslom a účelom je ochrana práv žalobcu k majetku resp. veciam, na úkor týchto práv zahrnutých do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, pokiaľ žalobca preukáže, že mu k týmto veciam, majetku, svedčí lepšie právo ako úpadcovi. V danom prípade žalobca (dovolateľ) s tým spojené dôkazné bremeno v konaní neunesol, keď vo výsledku nepreukázal svoje oprávnenie (aktívnu legitimáciu) na podanie úspešnej vylučovacej žaloby.

Tento záver bol určujúci pre zamietnutie žaloby tak zo strany súdu prvej inštancie ako aj pre rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom.

Preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v danom prípade nezáviselo od dovolateľom (hypoteticky, bez preukázaného skutkového základu) formulovanej otázky, „či všeobecnú podstatu (§ 68 ZKR) môže tvoriť aj už neexistujúci majetok“.

Z hľadiska prípustnosti dovolania nie je podstatné, či sa odvolací súd určitými právnymi otázkami v napadnutom rozhodnutí zaoberal, podstatné je, či od ich vyriešenia záviselo napadnuté rozhodnutie. Dovolací súd už vyššie uviedol, že na neprípustné, hypotetické, resp. akademické otázky odpoveď dať nemôže.

54. Podľa ust. § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

55. Podľa ust. § 447 písm. f) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že nedošlo k naplneniu podmienok pre konštatovanie prípustnosti dovolania z dôvodov dovolateľom vyvodzovaných z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Preto najvyšší súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) a f) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, resp., ktoré nie je vymedzené prípustnými dovolacími dôvodmi.

57. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietaným vadám konania podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP nedošlo a z toho dôvodu dovolanie žalobcu ako celok odmieta ako neprípustné [§ 447 písm. c) a f) CSP].

58. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v prípade rozhodnutia o odmietnutí dovolania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

59. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.